

Торкну рукою павутину

Володимир Підпалий

Торкну рукою павутину
і не порву – нехай пливе...
Що в світі білому покину,
а що мене переживе?..

Таж певне: залишаться діти,
осиротілі журавлі,
як осінню прибиті квіти
у дух родючої землі...

Таж певне: залишиться мова,
що нам передали батьки,
як в небі місяця підкова,
що всенький вік пасе зірки...

Таж певне: залишаться люди –
ледачі, щирі, добрі, злі...
Таж певне: буде все – як буде,
як треба бути на землі...

Тоді чого ж болить людині
її минуцність? І чого
пекла в усі віки і нині
печеш серця, життя жаго?..

Хіба ж таке всесильне его,
що нам його не обійти?
Хіба вмираємо далеко,
де інші люди і світи?..

Та цур уже... Ось павутину
лише торкну... Нехай пливе...
Що в світі білому – покину,
а що – мене переживе...